

Trudne wersety - Bóg i doskonałość

Izaj. 45:5; 2 Kor. 4:4; 1 Kor. 8:5. Jeden Bóg? Jak możemy pogodzić te wersety ze sobą oraz z zapisem 5 Mojż. 6:4?

„Ja jestem Pan i nie ma innego, oprócz mnie nie ma Boga. Ja ci przypinam pas, chociaż mnie nie znasz” (Izaj. 45:5 BW). Bóg Jehowa przemawia tutaj do medyjskiego generała Cyrusa i mówi mu, że wzmacnia go dla dobra Izraela. Bóg chce, by Cyrus wiedział, że nie ma innych bogów, którzy tak czynią - tylko jedyny Bóg - Bóg Jehowa.

W tamtym momencie Bóg powiedział, że nie ma innych bogów jak Jehowa - nieśmiertelnych i wiecznych. Był jedynym samoistniejącym Bogiem Izraela, który w owym czasie jako jedyny miał życie sam w sobie (Jana 5:26). Później Bóg dał tę cechę nieśmiertelności także swojemu Synowi, Jezusowi, w czasie Jego zmartwychwstania (1 Tym. 6:15-16; 1 Kor. 15:27-28; Hebr. 1:1-4). Dlatego Bóg powiedział Cyrusowi: Ja, Jehowa, samoistny, Bóg Izraela, przygotowuję cię, chociaż mnie nie znasz. Zwróćmy uwagę, że w przekładzie Biblii Króla Jakuba słowa dodane przez tłumaczy oznaczone są kursywą.

Usuńmy te słowa i zamieńmy słowo „Pan” na „Jehowa” (hebrajskie słowo Strong #3068, Jehowa, samoistniejący bądź wieczny. Porównajmy przekład American Standard Version oraz współczesny przekład Biblii Króla Jakuba, które także używają słowa Jehowa, jak również przekład Rotherhama, który używa słowa Yahweh), a zobaczymy, jaki jest sens Bożej wypowiedzi. Bóg mówi, że jest tylko jeden Yahweh, czyli Jehowa, i nie ma żadnego innego, tj. nie ma innego samoistniejącego Boga poza Nim. Innymi słowy: Ja jestem jedynym Bogiem, który cię opasywał i wzmacniał, Cyrusie, mimo że nie znałeś mnie, ani nie wiedziałeś, że ci pomagam.

Taka wypowiedź wystarczyła, aby Cyrus zrozumiał kim był ten Bóg Jehowa, bez utrudniania mu tego tematu przez wyjaśnianie, że Bóg ma również Syna, Logosa, który także jest bogiem (Psalm 110:1). W rzeczywistości Biblia mówi w 1 Kor. 8:5, że na świecie jest wielu bogów. W 2 Kor. 4:4 Szatan jest nazwany bogiem (theos, bóstwem) tego świata, a w 2 Mojż. 7:1 czytamy, że Mojżesz stał się bogiem (elohiym), tj. „możnym” przed faraonem. Jednak w zapisie Izaj. 45, ten samoistniejący, wieczny Bóg, został przedstawiony jako Bóg Izraela - jedyny Jehowa, który pomagał Cyrusowi, mimo że w rzeczywistości było wielu innych, którzy również byli nazywani bogami.

Jeśli chrześcijanie pozostaną wierni, również otrzymają boską naturę: „gdy się on objawi, podobni mu będziemy; albowiem ujrzymy go tak, jako jest” (2 Piotra 1:4; 1

Jana 3:2). Jako istoty duchowe, będą sprzymierzeni z Bogiem na wieczność; mimo to, będą pod Nim, nie nad Nim, ani nie obok Niego. Dlatego na zawsze „Pan, Bóg wasz, jest Bogiem bogów, i Panem panów, Bóg wielki, możny, i straszny [wspaniały]” (5 Mojż. 10:17). (LMC)

* * * * *

Psalm 82:1,6. „Bóg stoi w zgromadzeniu Bożem, a w pośród bogów sądzi i mówi (...) Jam rzekł: Bogowieście, a synami Najwyższego wy wszyscy jesteście”.

Ilu zatem jest bogów? Czy to jest monoteizm?

Jest tylko jeden Bóg najwyższy, Bóg bogów (Psalm 136:2; 5 Mojż. 10:17). Słowo „elohim” jest używane zarówno w odniesieniu do Jehowy jak i do niższych bogów. „Elohim” to ogólne określenie oznaczające Boga, bogów czy generalnie obiekty czci. W Psalmie 82 jest ono użyte w stosunku do Boga i bogów. Zwróćmy uwagę na 5 Mojż. 6:4, gdzie Jehowa jest nazwany zarówno „jedynym” jak i „elohim”, co wskazuje, że słowo to można zastosować też w liczbie pojedynczej. Jezus jest głównym spośród tych podległych „bogów”, czego świadectwo mamy w Hebr. 1:9 oraz Psalmie 45:7. Warto zaznaczyć, że w opisie 1 Kor. 8:6 znajduje się wyraźna wzmianka, że to Bóg jest źródłem wszystkich rzeczy a Jezus, nawet w czasie swego anielskiego istnienia, był wykonawcą wszystkich rzeczy.

Także Szatan jest nazywany bogiem (2 Kor. 4:4). Psalm 95:3 wskazuje, że aniołowie są „bogami” niższej rangi, a w Izaj. 6:2 oraz 37:16 zawarta jest sugestia, że istnieje pomiędzy nimi hierarchia i są takie anielskie stopnie jak cherubini i serafini. Również Żydzi zostali przez Jezusa nazwani „bogami”, ponieważ posiadali Boże Słowo (Jana 10:34-35). Pismo Święte wspomina również o aniołach (świętych) w Obj. 14:1, Mat. 25:31, Zach. 14:5 oraz Judy 14, których można uznać za „bogów”, ponieważ jak widzimy na podstawie przykładów użycia tego słowa, termin ten odnosi się po prostu do każdego, kto posiada znaczną moc.

Zrozumienie tej koncepcji jest ważne, by pomóc w lepszym zrozumieniu nauki biblijnej wszystkim tym, którzy są bardzo przywiązani do swych trynitarnych poglądów. Można to osiągnąć prezentując im biblijną perspektywę na prawdziwą naturę Boga. Zrozumienie to zdaje się być pomocne w uczynieniu swego powołania pewnym (Obj. 20:4). (RD)

Uwaga Wydawcy: Werset „Albowiem Pan, Bóg wasz, jest Bogiem bogów, i Panem panów, Bóg wielki, możny” (5 Mojż. 10:17) wskazuje, że biblijny monoteizm pozwala na istnienie zgodnych bogów niższej rangi, takich jak 144.000 członków Oblubienicy Chrystusowej.

1 Mojż. 1:26-27, 5:1. „Zatem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na wyobrażenie nasze, według podobieństwa naszego; (...) Stworzył tedy Bóg człowieka na wyobrażenie swoje; na wyobrażenie Boże stworzył go” (1 Mojż. 1:26-27). „W dzień, którego stworzył Bóg człowieka, na podobieństwo Boże uczynił go” (1 Mojż. 5:1). W 1 Mojż. 1:27 nie występuje słowo „podobieństwo”, a w 5:1 nie występuje słowo „wyobrażenie”. Zatem człowiek został stworzony na „obraz” czy na „podobieństwo” Boże, czy też może oba te sformułowania są trafne?

Adam i Ewa zostali na początku stworzeni na podobieństwo Boże – by byli w stanie rozumować i rozróżniać między dobrem a złem. Kiedy zgrzeszyli, stali się jak Bóg w tym sensie, że doszli do zrozumienia zarówno zła [nieszczęścia] jak i dobra, ale Boże podobieństwo zostało wówczas zniekształcone (1 Mojż. 3:22, 5:1). Siódmy „dzień” stworzenia nie zakończy się, aż tysiącletnie Królestwo Chrystusa nie przywróci „podobieństwa Bożego” w ludzkości, więc kiedyś ludzie będą ponownie na „podobieństwo” i „wyobrażenie” Boże. „Bo on musi królować, póki by nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego. A ostatni nieprzyjaciel, który będzie zniszczony, jest śmierć” (1 Kor. 15:25-26). (JP)

* * * * *

1 Mojż. 2:2. Dlaczego Bóg musiał odpocząć dnia siódmego?

Chociaż Izrael przestrzegał siódmego dnia sabatu i powstrzymywał się od normalnych prac (2 Mojż. 20:11), to jednak nigdy w pełni nie wszedł w prawdziwy odpoczynek sabatu ze względu na brak wiary. Co więcej, naród ten nie uwierzył nawet i w to, że Bóg da mu Ziemię Obiecaną; zwiódł go bowiem fałszywe świadectwa szpiegów na temat olbrzymów zamieszkujących leżącą przez nimi ziemię, której rzekomo nie można było z tego powodu zdobyć. Inaczej jest z ludem Pańskim. Jest on napominany, by miał wiarę w Boga a dzięki temu by mógł wejść do niebiańskiego Kanaanu, czyli odpoczynku, przez przestrzeganie Jego wskazówek. W przypadku Boga nie oznacza to jednak, że potrzebował odpoczynku, ale że zatrzymał proces tworzenia, aby nauczyć ludzkość konsekwencji grzechu. Jego „dzień odpoczynku” od dzieła stworzenia trwa 7.000 lat, chociaż inne zarysy Jego planu cały czas się rozwijają. Ten odpoczynek potrzebny był nie ze względu na Boga, ale z uwagi na człowieka. (BrM)

Uwaga Wydawcy: W innym sensie, Bóg odpoczywał je-

dynie 4.000 lat zanim zaczął pracę nad swym „Nowym Stworzeniem” (2 Kor. 5:17). Bóg nie bywa znudzony, przerywa ta była częścią Jego planu.

* * * * *

1 Mojż. 6:6-7. Jak Bóg może żałować, jeśli nie grzeszy?

Hebrajskie słowo przetłumaczone tutaj na „żałować” oznacza rozpaczać, zmienić zdanie lub sposób postępowania (jak w Psalmie 110:4). Ponieważ niemożliwe jest, by Bóg zmienił zdanie, wynika z tego, że zmienił swój sposób postępowania z człowiekiem. Ze względu na niegodziwość, zmieniony został sposób postępowania Boga z człowiekiem, który doprowadził do zniszczenia ludzkości podczas powodzi, poza Noem i jego rodziną. Zgodnie z tym, Bóg nie zmienił swego planu zbawienia dla człowieka, ponieważ Jego zamierzeniem zawsze było przywrócić ludzkość ze stanu śmierci przez ofiarującą krew swego umiłowanego Syna. (BrM)

2 Mojż. 6:3. Jak Bóg może po raz pierwszy przedstawiać się imieniem „Jehowa” Mojżeszowi, jeśli w 1 Mojż. 14:22 Abram przysięgał na Jehowę, Boga Najwyższego [z polskich przekładów słowa „Jehowa” używa tylko PŃS – przyp. tłum.]? Czy właściwym jest nazywanie Go jedynie Panem?

Na tak postawione pytanie, istnieje wiele możliwych odpowiedzi.

(a) Mojżesz napisał lub zredagował 1 Księgę Mojżeszową, więc sam wybrał takie słowa dla opisanego Boga Najwyższego.

(b) Przez wielkie rzeczy, jakie Bóg uczynił dla Abrahama, Izaaka i Jakuba, znany był im jako „El Shaddai” (Bóg Wszechmocny). Ale Jehowa – co prawdopodobnie oznacza „Przyszła Istota” – nigdy nie był tak jawny, jak wtedy, gdy wyprowadził milionowy naród z Egiptu, a następnie wprowadził go do Ziemi Obiecanej.

(c) Bóg nie czyni tutaj stwierdzenia, ale stawia retoryczne pytanie: „Czyż w imieniu moim, Jehowa, nie jestem poznany od nich?” (dopuszczalne tłumaczenie).

Komentarz: Imię Jehowa (YHWH, YaHaVaH, czy Yahweh) było znane nie tylko Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi, ale także słudze Abrahama, Labanowi, Betuelowi i Rebecce (1 Mojż. 24:12,27, 24:31,50, 25:22-23). Imię Jehowa jest użyte około 164 razy w 1 Księdze Mojżeszowej, długo zanim narodził się Mojżesz.

Imiona i tytuły Boga obejmują:

- Jehowa (YHWH, lub podobnie, Przyszła Istota, około 6960 razy, przed 134 zmianami wprowadzonymi przez soferów).
- Jah (Yah; Przyszły, Trwający, lub Wieczny; 49

razy)

- Bóg (El, Elohim, Elohim; Możliwy/Możni; 238, 94, 2602 razy)
- Pan (Adonai; Władca; 434 razy)
- Bóg Najwyższy (El Elyon; 28 razy)
- Bóg Wszechmocny (El Shaddai; 7 razy)

Aby zachować pełną poprawność, powinniśmy mieć na uwadze znaczenie tych imion i tytułów. Jeśli podkreślamy, że Bóg jest właścicielem i/lub zarządcą wszystkiego, słowo „Pan” jest odpowiednie dla wyrażenia tej myśli. Jeśli podkreślamy Jego moc, zniszczenie zła i/lub uwolnienie od ucisku, słowo „Bóg” jest lepsze. By podkreślić trwałość istnienia i wieczne życie, najlepszym określeniem jest „Jehowa”.

Imię „Yahweh” pojawia się w Biblii około dwa razy częściej niż wszystkie pozostałe tytuły razem (Imię to jest święte, w związku z czym powinno być wymawiane łagodnie i podniosłym tonem). Każde imię czy tytuł jest używane tam, gdzie jest właściwe. Jeśli ktokolwiek jest urażony tym, że „Jehowa” jest używane rzadko, to taki chrześcijanin może używać go częściej. Jeśli komuś przeszkadza, że słowo „Jehowa” jest w ogóle używane, może równie dobrze używać „Yahweh”. Słowo „Pan” może być zrozumiane w druku, ale jest niejednoznaczne w mowie i dlatego lepiej zastąpić je słowem „Yahweh” lub „Jehowa”. (JP)

* * * * *

Jana 1:18 (BW). „Boga nikt nigdy nie widział, lecz jednorodzony Bóg, który jest na łonie Ojca, objawił go”.

Jak Jezus mógł być jednorodzonym bogiem?

Słowo „bóg” użyte tutaj pochodzi z greckiego słowa „theos”, które tak jak hebrajskie „elohim” może się odnosić do każdego dostojnika, wliczając w to samego Boga, aniołów, Jezusa, a nawet w niektórych sytuacjach ludzi o wyższej randze czy władzy. Konkordancja Strona definiuje to słowo (G2316) jako: „bóstwo, szczególnie (z 3588) nadrzędne Bóstwo, w przenośni sędzia, jako hebraizm: bardzo”.

Jeśli słowo to może opisywać sędziego, wówczas może opisywać Jezusa, tak jak zostało użyte 6 razy w Nowym Testamencie (Jana 1:1,18, 20:28; Tyt. 2:13; Hebr. 1:8; 2 Piotra 1:1). Jest ono użyte w Jana 10:35 w odniesieniu do wyznawców Jehowy. Raz nawet w odniesieniu do Szatana (2 Kor. 4:4).

Słowo oznaczone numerem G3588 do którego odwołuje się Strong w swej definicji używa rodzajnika określonego „ho” (ang. „the”). W języku angielskim, oprócz rodzajnika określonego „the”, mamy dwa rodzajniki nieokreślone „a” oraz „an”. Język grecki nie używa

rodzajnika nieokreślonego. Dlatego jeśli ktoś chce rozróżnić pomiędzy tym konkretnym Bogiem, Jehową, a innym „bogiem”, takim jak Logos, można to uczynić używając ton theon (dopełniacza w rodzaju męskim dla „ho theos”) oraz po prostu „theos”. Tak jest właśnie uczynione w znanym tekście z Jana 1:1.

W Jana 1:18 (w lepszych manuskryptach, jak potwierdza przypis nr 16 w przekładzie The Revised Version Improved and Corrected, dostępnej na stronie <https://herald-magazine.com/>), św. Jan opisuje Jezusa jako „jednorodzonego boga”, a nie jak w powszechnym przekładzie „jednorodzonego syna”. Obydwa wyrażenia są zgodne, ponieważ wyrażenie „jednorodzony syn” jest użyte dla Jezusa w znanym tekście z Jana 3:16. Rozróżnienie to jest jednak szczególnie przydatne w Jana 1:18, ponieważ św. Jan już opisał Jezusa jako logosa, jako „theos” wysokiej rangi, a w Jana 1:14 został określony jako „jednorodzony od Ojca”. Dlatego wyrażenie „jednorodzony bóg” łączy w sobie obydwa te opisy oraz wyraźnie rozróżnia pomiędzy Ojcem (Jehową), a Synem (Jezusem) jako dwiema odrębnymi, możliwymi istotami. (DLR)

* * * * *

Rzym. 9:13, 18, 21-22; Mal. 1:2-4. Jak Bóg może miłować Jakuba, ale nienawidzić Ezawa?

Jakub i Ezaw byli bliźniakami, którzy urodzili się Izaakowi oraz Rebecce (1 Mojż. 25:21-27). Chociaż Ezaw był starszy i przez to należało mu się błogosławieństwo pierworodztwa, nie doceniał obietnicy oraz przymierza Bożego, uczynionego najpierw z ich dziadkiem Abrahamem, a potwierdzonego ich ojcu Izaakowi (1 Mojż. 22:16-18; 26:2-5). Jakub wykazał się wielkim szacunkiem dla obietnicy i przymierza, natomiast Ezaw pogardził nimi. Postawa ta została przypieczętowana wówczas, gdy Jakub zakupił je od Ezawa za miskę zupy (1 Mojż. 25:29-34). To sprawiło, że Bóg bardziej umiłował Jakuba. Bóg mniej miłował Ezawa, co jest szerszym znaczeniem greckiego słowa „miseo”, przetłumaczonego na „nienawidził” w Rzym. 9:13.

Apostoł Paweł wyjaśnia dlaczego Bóg bardziej upodobał sobie Jakuba zamiast Ezawa i wskazuje, że wiara Jakuba została powielona w naśladowcach Jezusa. Dlatego też Bóg miał w nich większe upodobanie niż w narodzie żydowskim; chrześcijanie przyjęli bowiem Jezusa jako Mesjasza przez wiarę. W tej sytuacji naród żydowski stał się „naczyniami gniewu” ze względu na odrzucenie Jezusa i został „odłamany” od duchowego dziedzictwa obietnicy Abrahamowej („korzenia drzewa oliwnego”) (Rzym. 9:22, 11:17). W międzyczasie, jednostki z Żydów i pogan, które przyjęły Jezusa i przysły do Chrystusa przez wiarę, stały się „naczyniami miłosierdzia” i zostały wszczepione w obietnicę Abrahamową (Rzym. 9:23, 11:17). „A jeźliście wy Chrystusowi, tedyście

nasieniem Abrahamowem, a według obietnicy [Abrahamowej] dziedzicami” (Gal. 3:29). (EK)

* * * * *

Izaj. 45:7. „Który czynię światłość, i stwarzam ciemności; sprawuję pokój, i stwarzam zło. Ja Pan czynię to wszystko”.

Jak dobry Bóg może stwarzać zło?

Cytat ten pochodzi z tłumaczenia Biblii Króla Jakuba (analogicznie w przekładzie BG, przyp. tłum.), najpowszechniej czytanej i cytowanej wersji. By rozpocząć nasze badanie musimy zajrzeć do innych tłumaczeń Biblii, by dokonać odpowiedniego porównania. Spójrzmy na dwa najbardziej uznawane i właściwe tłumaczenia. The New American Standard oddaje ten werset w taki sposób: „Który czynię światłość, i stwarzam ciemności; sprawuję pokój, i powoduję nieszczęście. Ja Pan czynię to wszystko”. Naszym kolejnym tłumaczeniem jest tłumaczenie Rotherhama:

„Jestem Yahweh i nie ma innego: czynię światłość, i stwarzam ciemności; sprawuję dostatek, i sprowadzam nieszczęście. Ja Pan czynię to wszystko”.

Wracając do naszego pytania: jak dobry Bóg może stwarzać zło? Powszechną definicją „złego” jako przymiotnika jest: „moralnie niewłaściwe, niemoralne, niegodziwe”. W 1 Jana 1:5 czytamy: „Bóg jest światłość, a żadnej ciemności w nim nie masz”. Należy zatem przyjąć, że Bóg nie czyni zła rozumianego w ten sposób! Jednak powszechną definicją „zła” jako rzeczownika jest: „wszystko, co powoduje niezadowolenie, krzywdę, ból, cierpienie itd.” Zatem właściwie oddaje tę myśl przekład Rotherhama, gdzie czytamy: „Czynię światłość, i stwarzam ciemności; sprawuję dostatek, i sprowadzam nieszczęście”. Tych rzeczy Bóg używa do nauczania i ćwiczenia ludzkości. Zatem najlepszym tłumaczeniem jest tłumaczenie Rotherhama. Bóg jest miłością; nie jest On niegodziwy (Strong 7451), jak można byłoby błędnie wywnioskować z tłumaczenia Biblii Króla Jakuba.

(Zobacz także: Wykłady Pisma Świętego, tom I, str. 125 przypis dolny). (AKH)